

Napsugár, a bátor kis mókus

MosolyVilág

Egyszer volt, hol nem volt, az Őreg Tölgyerdő szívében lakott egy apró, vörös bundájú mókuslány, akit Napsugárnak hívtak. Napsugár minden reggel korán kelt, hogy elsőként ébressze fel az erdőt vidám csicsorgásával. Igen ám, de Napsugárnak volt egy titka: félt a magasba mászni.

Pedig minden mókus testvére és barátja ügyesen szaladt fel-le a fákon. Forgó, a pajkos mókusfiú, egyszer még versenyt is hirdetett, ki tud gyorsabban felérni az Őreg Tölgy tetejére. Napsugár csak a mancsát tördelte, és halkán így szólt: – Én inkább itt maradok lent. Olyan magas az a tölgy, egészen megszédülök, ha felnézek rá.

Aznap azonban különös dolog történt. A Nap bátran mosolygott le az égről, és egy aranysárga pillangó suhant el Napsugár orra előtt. A pillangó kedvesen szólt hozzá: – Szervusz, Napsugár! Nem jössz fel velem a tölgy tetejére? Onnan csodaszép a világ! – Én... én nem tudok olyan magasra mászni – szipogta a kismókus. – Biztosan leesnék, vagy túl gyenge lennék hozzá.

A pillangó ekkor puhán a mókus vállára ült, és ezt mondta: – Tudod, bátorság nem azt jelenti, hogy sosem félsz. A bátorság azt jelenti, hogy akkor is megpróbálsz, ha félsz. Nem kell egyszerre felrohannod a tetejéig. Elég, ha először csak az első ágat próbálsz elérni. Napsugár nagyot sóhajtott, de valahol a szíve mélyén melegség gyúlt. „Elég, ha csak az első ágat próbálom elérni...” – ismételte magában. Így hát mancsait a kerges fatörzsre tapasztotta, és felugrott. Az első ág nem is volt olyan messze, mint gondolta. Megkapaszkodott rajta, és körbenézett. Már innen is sokkal szebb volt a kilátás.

- Ügyes vagy, Napsugár! - biztatta a pillangó. - Most próbáld elérni a következő ágot! Napsugár szíve hevesen dobogott, de felmászott a következőre, aztán a harmadikra, majd a negyedikre is. És mire észbe kapott, ott ült az Őreg Tölgy legfelső ágán, s körülötte a világ ragyogott: az erdő zöld takarója, a csillogó patak, s a messzeségben kékellő dombok.

Ekkor Forgó is felért mellé, csodálkozva pislogott rá: - Húha, Napsugár! Nem is tudtam, hogy ilyen bátor vagy! Napsugár mosolygott, a pillangóra nézett, és boldogan így felelt: - Én sem tudtam... de most már tudom. Mert mindenki bátor, aki megpróbálja, még ha fél is közben. És attól a naptól kezdve Napsugár mindig emlékezett a pillangó szavaira. Ha valami ijesztőnek tűnt, csak arra gondolt: „Elég, ha az első ágot próbálom elérni.” Így lett Napsugárból az erdő legboldogabb mókusa, aki soha többé nem félt attól, hogy kicsi vagy gyenge lenne, mert tudta, hogy a bátorság a szívben kezdődik.

Vége

